

Bemærkninger til forslaget

Baggrunden for forslaget er, at en del af de våben, som politiet beslaglægger, videresælges til våbenhandlere, hvorefter de på ny bringes i omløb.

Forslagsstillerne finder det af principielle grunde uacceptabelt, at politiet optræder i rollen som våbensælger, og det må antages at mindske tilbøjeligheden til at aflevere våben under frit lejde-aktionerne, at en sådan handel finder sted. I denne forbindelse er det underordnet, om det kun er egentlig beslaglagte våben, der på ny bringes i omløb, ligesom det også er af mindre betydning, at de solgte våben er langt færre end dem, der destrueres eller afleveres på museer og lignende.

Selv om de solgte våben via godkendte våbenhandlere ender hos personer, som lovligt kan besidde dem, vil de altid repræsentere en fare for før eller siden at ende i forkerte hænder enten ved tyveri, eller fordi de overtages af andre i forbindelse med dødsfald. Det er derfor en tilfældighed, at der ikke er registreret straffelovsovertrædelser vedrørende våben, der er solgt af politiet. Ifølge Aarhus Stiftstidende den 15. januar 1986 er det faktisk forekommet, at politiet har beslaglagt våben, som det selv har solgt. Disse våben kunne være brugt til straffelovsovertrædelser, hvis de ikke var blevet beslaglagt forinden. Også våben, der besiddes lovligt, bruges mellem år og dag til straffelovsovertrædelser, fordi de tilfældigvis er i nærheden, når en person tilfældigvis handler i affekt. Af denne grund bliver affekthandlingen pludselig alvorligere, end den ville være blevet, hvis der ikke

var et våben i nærheden.

Som kriminalkommissær Anton Sørensen fra Københavns politis tyveri- og røveriafdeling udtaler til Berlingske Tidende den 30. januar 1986 (ganske vist om våben, der besiddes *illegalt*, men efter forslagsstillerens opfattelse med samme gyldighed, som hvis våbnene besiddes *legalt*):

»Folk må huske, at hvis de undlader at aflevere våben, som har affektionsværdi, måske fordi en pårørende deltog i modstandsbevægelsen, så risikerer de, at våbenet bliver stjålet fra dem og senere anvendt ved et væbnet røveri. Eller at deres børn eller børnebørn kommer til skade ved et vådeskud.«

Efter forslagsstillerens opfattelse er det derfor vigtigt at begrænse den samlede våbenmængde, der er i omløb i samfundet. Dette vil ikke nødvendigvis være konsekvensen af nærværende beslutningsforslag, idet reglerne for lovlig våbenbesiddelse ikke ændres; men muligheden for at nedbringe den samlede våbenmængde i samfundet gennem vedtagelse af nærværende beslutningsforslag er alligevel til stede, fordi det modvirker de negative psykologiske virkninger af politiets våbensalg.

En vedtagelse af forslaget vil føre til en mindreindtægt på 400.000–500.000 kr. pr. år, jfr. justitsministerens besvarelse af spørgsmål S 551 (folketingets-året 1985–86), der er optrykt som bilag. Selv om ministeren karakteriserer dette beløb som »ikke helt ubetydeligt«, finder forslagsstillerne, at det offentlige vil kunne klare sig alligevel uden mærkbare problemer.